

Aleksis K

Sauvakaupunki

Oulussa on herännyt jälleen vallan ihastuttava ajatus: tehdään kaupungista maailmanlaajuinen sauvakävelyn keskus. Idea on varmaankin syntynyt siitä, että nyt vietetään jotakin sauvakävelyviikkoa, jonka aikana lajia ovat luvanneet harrastaa ainakin alivaltiosihteeri Simo Frangen ja uutisankkuri Eva Polttila.

Varmaankin sauvakävelyn valinta on otollisempi kuin eräiden muiden näinä aikoina vietettävien viikkojen ja päivien ottaminen osviitaksi. Niiden perusteella Oulusta olisi voinut tulla vaikkapa maailman nälkäpolis, Alzheimer-city, kananmunakaupunki tai autoton alue, sillä kaikkia noita tärkeitä asioita on muistettu omilla nimikkopäivillään tai viikoillaan. Tosin tarjolla olisi ollut myös hyvien tapojen kaupunki (merkkipäivä 20.9.), mutta se ei olisi tainnut olla Oulussa oikein uskottava eikä toimivakaan vaihtoehto. Olisi pitänyt ruveta sanomaan päivää, aukoa ovia akoille, lopettaa kadulle syljeskely ja ties mitä.

Sen sijaan sauvakävely on erittäin linjakas valinta oululaisten lempilajiksi. Täällähän on jo ennestään harrastettu esimerkiksi ilmakitaraa, eli kitaransoittoa ilman kitaraa. Niin ikään Oulusta tunnetaan mieskuoro Huutajat, joka esittää kuorolaulua ilman laulua. Samaan sarjaan voitaneen lukea myös se, että Oulun kaupunki pyrkii Euroopan kulttuuripääkaupungiksi. Kyllä tähän joukkoon mahtuu myös hiihtäminen ilman suksia.

Kuinka sitten sauvakävelyn jaloa aatetta toteutetaan? Ensimmäiseksi tietysti pitää rakentaa ympäri kaupunkia valaistujen sauvakävelylatujen verkosto, mahdollisesti myös sauvakävelyhalli kylmien talvi-ilmojen varalle. Oulussahan jo on tunnetusti maan parhaat kevyen liikenteen väylät, mutta ne on tarkoitettu pyöräilijöille ja tavallisille kävelijöille. Sauvakävelijöitä ei voi niille päästää, koska he huitovat ympäriinsä ja puhkovat lähimmäisten silmät. Hiihtoladuillekaan heistä ei ole, koska ladut tallautuvat sellaiseen kuntoon, ettei niillä voi enää suksilla hiihtää – jos nyt joku vielä sellaista antiikkista lajia harrastaa.

Sauvakävelykaupungin imagoon kuuluvat ehdottomasti myös lajin maailmanmestaruuskilpailut. Niillä on jo kiire, koska vielä toistaiseksi harraste ei ole kovin paljon levinnyt maamme rajojen ulkopuolelle, mutta on hyvää vauhtia laajenemassa. Jos kisat saadaan pystyyn äkkiä, voidaan vielä ehtiä saamaan suomalainen maailmanmestari – parhaassa tapauksessa oululainen.

Epäilemättä lajista voidaan myös kehittää uusia muotoja esimerkiksi yliopistossa tai VTT:llä. Ensi hätään tulevat mieleen ainakin sauvakävelysuunnistus, sauvanheitto ja sauvakilpatanssi. Kesäisin voidaan harrastaa sauvaongintaa ja talvisin sauva-pilkkiiä; siis kalastellaan pelkän sauvan kanssa, ilman siimaa, koukkua tai viehettä. Jokamiehen urheilulajeiksi käyvät myös mailapesäpallo, mailälätkä ja mailajääpallo. Niissä välineenä on pelkääntään kunkin lajin maila, jolla huidotaan hirmuisesti, mutta ilman palloja, kiekkoja, maaleja, räpylöitä ja muita hankalia välineitä. Kun ei tarvitse osua mihinkään, ei synny ikäviä epäonnistumisen tunteita, mutta kunto kasvaa silti.